

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/xgmm2j>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

Sánchez i els jocs malabars

A mi em sembla que, més enllà de l'adjectiu que hi pugui posar cadascú, algun dia hauríem de reconèixer l'habilitat engalipadora de Pedro Sánchez. És un malabarista, aquest home. Ja ho va demostrar el 2016 quan al seu propi partit el va donar per defenestrat després de dimitir com a secretari general del PSOE, i un any més tard tornava havent guanyat unes primàries. Se li ha de reconèixer, aquesta capacitat camaleònica d'adaptar-se a les circumstàncies. Iceta *style*, vaja. O a la inversa. La qüestió és que fa quatre dies que és president del govern, que ho va ser després de prendre uns compromisos que incompleix, i que té l'habilitat (en política, d'això se'n diu habilitat) d'anar fent com si res. Trampeja a dreta i a esquerra, sempre amb aquella imatge de bon jan que et cau simpàtic perquè el veus passejant per la corda fluixa (també hi ajuda, és clar, que alguns altres et cai-

“La primera condició perquè algú pugui adquirir la condició d'engalipador és que hi hagi, és clar, engalipats

guin antipàtics), i va fent. Promet a la dreta d'Arrimadas (ella diu que són el centre, és clar) que a canvi que li votin el decret d'alarma no hi haurà reunió de la mesa de diàleg amb Catalunya, i promet als de la mesa de diàleg que sí, que un dia d'aquests es tornaran a asseure però no ho fa. A uns els promet l'abolició de la reforma laboral i als al-

tres, una mitja reforma, i va fent. I ara, després d'haver promès el retorn de les competències a les comunitats –i d'haver aconseguit els vots del PNB i ERC–, diu que, de fet, serà des del Ministeri de Sanitat i per decret que es continuarà pilotant la nova normalitat. Bo! I de la taula de diàleg, clar: n'és molt partidari, es veu que molt i molt; tant que dimecres va deixar clar que té pressa a reunir-la. “Com més aviat millor; si pot ser, al juliol”, va dir. “Si pot ser.” Sempre hi ha un “si pot ser”, un “en principi” i un “si todo va como está previsto”, als seus compromisos. És bo, l'home. Ara fins i tot ens fa creure que són ells (se'n recorden, dels GAL?) els qui desmantellen la “policia patriòtica”. I tots a aplaudir-lo. Espero amb candeletes el seus propers anuncis, a veure a qui engalipa. En sap. I em trec el barret, amb els seus jocs malabars. No m'estranya, que no vulgui mediadors.

EDITORIAL

L'herència del 155

El segon aniversari de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució a Catalunya ha coincidit amb la conclusió dels treballs de la comissió d'investigació del Parlament sobre aquella agressió, sense precedents en democràcia, a les institucions catalanes i a la voluntat sobirana dels seus ciutadans. Més enllà de les diferents valoracions i els diversos punts de vista dels partits, la comissió ha permès dimensionar i detallar l'abast de la invasió física i competencial feta per l'Estat i també ha confirmat de manera inqüestionable fins a quin punt Madrid es va extralimitar en la seva funció, molt més enllà de la coartada constitucional, sense oposició política ni el control preceptiu del Senat.

Dos anys després també es constata la vigència del 155 en diversos aspectes. El més cru, sens dubte, és l'empresonament i l'exili de quasi tot el govern legítim de Catalunya en aquell moment, però també es manifesta en l'amputació de la presència internacional de la Generalitat, en l'organització dels Mossos d'Esquadra, en la censura a la llibertat d'expressió del Parlament en afers com ara la sobirania, l'autodeterminació o la corona, o en la condecoració i la prima econòmica als policies que van agredir ciutadans indefensos durant l'1-O.

Si la dictadura franquista ho va deixar tot “lligat i ben lligat”, el 155 hi ha afegit algun nus, no només per les actuacions concretes de l'hivern del 2017/18, sinó perquè la impressió generada de xec en blanc per posar la camisa de força a Catalunya des de l'àmbit polític i judicial ha deixat empremta en l'imaginari col·lectiu i en actituds posteriors, com ara la usurpació de competències de l'estat d'alarma, tant pel que fa a qui les ha aplicat, com a qui les ha acceptat.

De reüll

Marta Monedero

El cor de Chopin

Persones en moviment, històries mòbils i, sobretot, l'art de viatjar tant de forma física i geogràfica com interior formen l'eix de Cos, la novel·la inescapable de l'activista i Nobel de literatura polonesa Olga Tokarczuk, que amb una prosa inquieta i lliure construeix contes onírics, retalls narratius i notes breus per compondre un acolorit imaginari que supera els marges de qualsevol mapa.

Tokarczuk entén que llegir és una forma excel·lent de viatjar, una activitat que ella ha fet sovint. Vagar pels llocs de forma constant li ha permès d'observar-ne les singularitats més ínfimes i traslladar-les a la ficció en un camí sense traces prèvies, ple de detalls i reflexions explicades de forma sintètica i eficaç, moltes de les quals fan referència als aeroports o al fet de volar, i que es combinen amb relats més llargs, que tenen com a tènue fil temàtic l'esforç per conservar els cossos humans un cop morts.

La recreació de la història real de com el cor de Chopin arriba a Polònia i un conte fragmentat sobre una dona que demana a Francesc I que li tornin el cos dissecat del seu pare, que va servir l'emperador, són només dos exemples del mosaic d'històries de Cos, una novel·la escrita amb un excel·lent pols narratiu, que beu del saber de Sebald i una mica de Magris, però que fuig de la visió més intel·lectual per explicar-se a frec de pell. Allò que aquests dies tant trobem a faltar.

Les cares de la notícia

SÍNDIC DE GREUGES

Rafael Ribó

Inversió en drets

L'informe del síndic sobre l'impacte de la crisi de la Covid-19, presentat ahir al Parlament, posa el focus en els drets dels ciutadans i la seva defensa i demana un pacte de país que permeti un increment de les inversions en salut, serveis socials i drets dels nens.

SECRETARI DE DEFENSA DELS EUA

Mark Esper

Un altre front per a Trump

El secretari de Defensa i cap del Pentàgon tampoc combrega amb l'estratègia bel·licista de la Casa Blanca davant la protesta ciutadana per la mort de George Floyd. Ahir va oposar-se públicament a l'amenaça del president d'aplicar la llei d'insurrecció per aplacar les protestes amb l'exèrcit.

MINISTRA D'INDÚSTRIA I TURISME

Reyes Maroto

Una altra marxa enrere

La ministra va muntar un sidral considerable ahir quan va avançar que l'obertura de les fronteres terrestres amb França i Portugal tindria lloc a partir del 22 de juny, finalitzat l'estat d'alarma. El mateix ministeri va rectificar hores després: 1 de juliol. La confusió i la improvisació van causar la protesta de Portugal.

